

hvør við sínari bók

Tveir rættiliga tilkomnir og mentaðir harrar, sum hava starvast eina fjórðingsöld saman sum verkfrøðingar hjá Landsverki, hava givið hvør sína sjaldsama góða og undirhaldandi bók út í vetur. Teir eru báðir viðgittir fyri stíl. Hvør sín eyðkenda stíl. Men báðir hjukla um orðalagið, báðir telja til tað situr. Tað er satt fragð at lesa. Teir verða í hugnaliga Gamla Bókhandli leygardagin millum kl. 16 og 17 og signera bøkurnar aftur við einum kaffimunni

lastbilar, sum vónleyst er at sleppa framum.

Teir funnu okkum pláss, har tað var myrkast inni, og so at fylgja hinum í bønini – standa rættur, so niður á knæ, uppaftur, aftur niður á knæ og fram eftir rommum og so framvegis, til bønin var at enda komin; men tá eg miðskeiðis í tilgongdini sá, hvussu álvarsliga og inniliga allir tóku hesa morgunbøn, fekk eg knappliga heilt sálarliga ringa samvitsku, tí eg var bara farin við av forvitni, og eg kendi tað við eitt sum stóra synd at halda bæði Mullah og alla hesa stóru mannamúgvu fyri gjøldur. Ørminnist, at eg sendi eina „Sorry, Sir!“ uppeftir, áðrenn eg innantanna komdi mær at fara undir eina heldur enn ikki fløkta umberingarbøn, og einki fær meg til at halda, at Sankta Pætur vil forða teimum at koma innar bara av tí, at teir ikki eru kristnir, tí sum eg aðrastaðni havi greitt frá, eru tey í teimum seks-átta trúargreinum, eg havi arbeitt ímillum, øll samd um hin eina skaparan, tey í bønini heita á um at hjálpa teimum at fáa sum frægast burtur úr her á foldum og eftir fráferð hiðani.

Ageler og Sheikzadeh spurdu, hví í verðini eg næstan rann útaftur, tað kundi forkomið mær, søgdu teir, tí alt nærindis Moskuni skuldi ganga siðiliga og spakuliga fyri seg, sum gomul siðvenja var, og teir høvdu sæð fleiri havt eyguni eftir mær.

Mær rann í hug, tá eg sum smádrongur var í kirkju í Vestmanna, tá tað rópti grindaboð, og øll fóru siðiliga út eftir gólvinum, sum vanligt við teimum innastu fyrst, líka til mannfólkið kom út á kirkjugáttina, har tað hamskiftist og tók til beins.

Brot 3

Sum kunnugt hava ross ofta buldrutan maga, og tá Antonio á gøtuni við Evu undir lið eftir einar tveir tilíkar harðar brestir, fjáltrur bað hana orsaka, segði Eva, at tað gjörði ikki petti – hon hevði annars hildið ljóðið koma frá rossunum!

Hundur mín, sum hvørja nátt gekk á varðhaldi, plagdi tað mesta av degnum at liggja og durva. Henda seinna partin lá hann í fasta svøvn beint innan fyri dyrnar, og tá hann ikki áður hevði sæð

ljóshærda kvinnu, vaknaði hann sum við kaldan dreyms og skar í eitt andskræmiligt glefs; men mátti eins og allir aðrir av kallkyni láta við halanum og lúta fyri Evusa bliðu, bláu eygum.

Borðreitt var ikki við so nógvum øðrum enn sjálvum høvuðsrættinum, ið var kókað rís og eitt veðurlamb steikt í heilum líki; men bretarnir hildu tó, at eg sum føroyingur mundi kunna gera okkurt forkunnugt aftrat, og tá mær altíð sera væl hevur dámað avroð, vórðu høvd og bein sviðin, vølrinir vaskaðir, og úr pottinum vórðu – inn í steikta krovíð – bein, vomb, rukkulakki, fyltur suðuroyarsperðil og hvítanýru vakurt lögð til rættis kring seyðarhøvdið, sum syrgið lá og stardi út undan, har blóðran annars átti at sita.

Í hvussu var og ikki – væl gekst, og undir borðhaldinum vísti Antonio seg frá síni allarbestu síðu, skemaði og segði frá vælsitandi smásøgum, og kring vaktareldin aftaná sang hann gamlar sicilianskar ástarsangir, sum Eva við síni ljósu rødd eisini við hvørt tók undir við, og meira enn einuferð birtu tey í duett upp undir okkum allar at murra við, so frægt vit dugdu.

Út á náttina svaraði onkur hyena aftur á villini heiði, kvøldargneggj asnanna var tagnað, og tá vit so við og við fóru at remba okkum og geispa, reistist Antonio, beyð Evu armin og leiddi hana yvir at skínandi skúrinum.

.... Og morgunin eftir: Vit allir á skúrin, skoraðust gjøgnum dyrnar – og har lá Antonio – í liti á at líta eins og veikt tevatn við mjólk útií, útvatnaðum eygum, piprandi vørrum og skelvandi hondum.

„Harragud – Antonio – hvat bagir?“ – róptu vit ræðsluslignir; men hann bara skakaði høvðinum og hevði aftur mist málið. Vit góvust kortini ikki so og hildu fram at pína og plága hann við forvitnu spurningum okkara, til hann at enda lyfti bleiku hond sína

sum tekin um, at vit skuldu tiga, og við veikari rødd segði hann okkum frá sorgarleikinum, sum hann var farin fram, og meðan vit hugtiknir lurtaðu, vóru listagávur Antoniusar bestar í frásøgukynstri, tá hann meistaraliga lýsti kenslur sínar í teirri løtu, Eva eymt tók høvur hansara inn at mjúka, bergtakandi barmi sínum (hann rakk ikki longur upp) og við ástartungari rødd teskaði honum í oyra: „Antonio! – di’amo! – snella vennen min;“ men tá sortnaði fyrir eygum Antoniusar, tað setti at hjartanum – og slerdi leyst!

umaftur (tey hevur hon varðveitt sum reyðagull). Í hesari bókini er Heini upp á tað stuttligasta við sínum eyðkenda frásøgulagi. Vit lata bókina sjálva tala.

Brot 1

Nigel og eg hildu okkum kúrrar, vit torðu ikki at víkja frá pengaskríninum, tí har vóru 200.000 rialar í, sum skulu nýtast til flytingina til Shiraz. Nigel hevur keypt ein stav við korðu innan, og hann høvdu vit liggjandi á gólvinum ímillum okkum, tá vit vóru farnir í koyggjuna.

Um tólv tíðina vórðu vit vaktir av einum persa, sum spurdi, um vit vildu síggja nakað áhugavert. Vit tørnaðu út, tóku pengaskrínið og korðuna við okkum og fóru niðan í tað einasta stóra tjaldið, sum eftir stóð.

Har var eisini so sanniliga gongd í. Teir flestu vóru druknir, og teir høvdu fingið fatur á einari gamlari kelling, ið átti tvær avbera vakrar dötur – ella kanska vóru tær

ommudøtur – sum hon hevði við sær.

Vit settu okkum niður væl til rættis, Nigel við pjøkanum við pengaskríninum á knøunum og eg við korðustavinum.

Tær fóru at dansa til henda serkenda orientalska songin, ið tær sjálvar sungu, og sum omman klappaði taktina til. Dansurin varð villari og villari, luftin var tung av monnum, ið eygleiddu dansandi kvinnur, av tubbaksroyki teirra og av, at nakrir eisini høvdu roykt opium fyrir uttan vodka, sum drukk-ið varð.

Genturnar snúðu sær títtari og títtari runt, meðan afturpartur og frampartur fór hvør sín vegin eins og rennandi kúgv, og at enda lótu tær seg úr, so ikki trevlin var eftir. Tær dansaðu eina løtu afturat; men so kundu tveir ungir persar ikki halda sær longur, teir langaðu út eftir hvør sínari og hvurvu inn um mosquitonetini við teimum.

Vit takkaðu fyrir okkum, søgdu góða nátt og krupu aftur til koyo. Í

dag hoyrdu vit so, at teir flestallir høvdu hugnað sær við gentunum, og gamla hevði innkasserað 100 rialar (um 10 kr.) frá hvørjum.

Brot 2

Býttur, sum eg var, fór eg fyrir lýsing, 12. september, upp við hinum og í Moskuna, tá mullahin úr minaretini hevði kallað til bøn; men eitt høvdu teir gloymt at sagt mær, og tað var, at vit skuldu vaska okkum um hendur og armar upp undir albogan, andlitið og um føturnar.

Mær dámdi einki at fara úr skónum og seta teir uttanfyri, tí eg helt teir fara at hvørva, og so hevði eg eisini stórt hol á teimum ullintu, heimabundnu føroysku hosunum; men myrkleitt var, so tað bilti ikki, og føturnir trongdu kanska eisini til at vaskast.

Annars sá eg nøkulunda líka sólblendur og skitin út sum hinir báðir, tí ikki liggur væl fyrir at snøgga sær í somu klæðum á ferð í sandrokinum aftan fyrir stórar